

گزارشی از وضعیت نگارخانه های «سلطانعلی مشهدی» و «استاد ترمه چی» که به سرنوشت تغییر کاربری دچار شده‌اند

نگارخانه‌های چارسوق هنر در کما

الهام ظریفیان

گزارش خبری

دو نگار خانه «سلطانعلی مشهدی» و «استاد ترمه چی» از اوایل دهه ۹۰سوی شهرداری در چارسوق هنر در بوستان کوهسنگی افتتاح شدند تا به افزایش سرانه گالری در مشهد کمک کنند. این دو نگارخانه از اوایل سال ۱۴۰۰ به دلایل متعددی از جمله تغییر کاربری و بازسازی ساختمان فعالیتی ندارند، چنان که نگارخانه استاد ترمه چی به فرهنگ سرای «رایانو، تبدیل شده و نگارخانه سلطانعلی مشهدی نیز قرار است به دبیرخانه دائمی هنرهای شهری و هنرهای مردمی اختصاص پیدا کند. اما این دو تنها نگارخانه‌های شهرداری نبودند که از ارائه خدمت به جامعه هنری مشهد بازمانده‌اند. در سال ۹۶نگارخانه «شهر» از سوی شهرداری با عنوان بزرگ‌ترین نگارخانه شهر مشهد در عرصه میدان شهدا افتتاح شد. اما این نگارخانه نیز که بر طبق استانداردهای نمایشگاهی ساخته شده بود، به سرنوشت مشابهی دچار شد، چنان که اکنون دو طبقه از ساختمان نگارخانه در اختیار روابطعمومی شهرداری قرار گرفته و عملا فعالیتی مرتبط با برگزاری نمایشگاه و گالری‌داری در آن اتفاق نمی‌افتد. برای چرایی این اتفاقات در گزارش زیر به سراغ مسئولان در مدیریت فرهنگی و هنری شهرداری در خانه هنرمندان رقتیم و از آن‌ها درباره دو گالری سلطانعلی مشهدی و استاد ترمه چی پرسیدیم. همچنین در شماره‌های آتی و در گفت‌وگو با مسئولان ذی‌ربط، به بررسی وضعیت نگارخانه شهر نیز خواهیم پرداخت.

- شهرداری وظیفه‌ای در زمینه هنرهای تجسمی ندارد**

آیا شهرداری وظیفه مشخصی در حوزه گالری‌داری دارد؟ علی‌مسافری، رئیس اداره هنری و تبلیغات فرهنگی معاونت فرهنگی هنری شهرداری مشهد، در پاسخ به این سؤال می‌گوید: شهرداری چنین وظیفه‌ای ندارد، بلکه در زمینه هنرهای شهری از جمله فضازایی، طراحی‌های شهری، نقاشی دیواری، نمایش و سرود وظیفه دارد. او درباره چرایی تعطیل شدن فعالیت دو نگارخانه سلطانعلی مشهدی و استادترمه‌چی می‌گوید: «هنرهای تجسمی» یک موضوع تخصصی است و چون شهرداری در این زمینه فعالیتی ندارد، فعالیت این نگارخانه‌ها اغلب معطوف به درخواست‌ها از بیرون بود که اغلب این درخواست‌ها متشکر و مدیریت‌نشده بودند، برای مثال درخواست برای برگزاری نمایشگاه مدولباس، نمایشگاه صنایع دستی و...

او ادامه می‌دهد: از سوی دیگر چون مدیریت این نگارخانه‌ها در نمودار سازمانی شهرداری وضعیت مشخصی نداشت، امکان سیاست‌گذاری و نظارت بر کیفیت و چگونگی آثار نبود. شیوه مدیریت و خط‌مشی خانه هنرمندان در مدیریت این گالری‌ها همواره مورد انتقاد بود. در واقع شهرداری فقط یک واحد ارائه‌دهنده بود که پیوستگی منطقی هم‌در این خصوص نداشت. این شرایط باعث شده بود هنرمندان حرفه‌ای این گالری‌ها را برای نمایش آثار خود انتخاب نکنند. برای هنرمندان حرفه‌ای خیلی مهم است که آثارشان را در گالری‌ای به نمایش بگذارند که شناخته‌شده باشد.

- نسبت هزینه و فایده مورد انتقاد بود**

اوج فعالیت دو گالری سلطانعلی مشهدی و استاد ترمه‌چی در سال‌های ابتدایی افتتاح آن‌ها بود و بعدازآن به‌این‌دلیل که هنرمندان علاقه‌مند نبودند در گالری‌های فعالیت کنند که دارای کیفیت استاندارد باشند، کم‌کم رونق خود را از دست دادند. این واقعیت که گالری‌داری یک تخصص‌و شامل ارکان متعددی از جمله کیپورتوری (نمایشگاه‌داری)، لیدری (مدیریت)، تسهیلگری و... است، مورد قبول همه کارشناسان هنری قرار دارد. اما این مجموعه‌ها فاقد این موارد بودند و فقط یک سالن را در اختیار هنرمند قرار می‌دادند. این موارد در نهایت گالری‌ها را سه سال به ریزش هنرمندان حرفه‌ای روبه‌رو کرد، چنان‌که به نظر می‌رسید دستگاه‌های حاکمیتی یا مدارس تنها علاقه‌مندان به برگزاری نمایشگاه در این گالری‌ها هستند. رئیس اداره هنری و تبلیغات فرهنگی معاونت فرهنگی هنری شهرداری مشهد در باره اینکه این گالری‌ها با چه هدفی در اختیار جامعه هنرمندان قرار گرفته‌بودند و در ادامه چه شد که این اهداف مورد بازنگری قرار گرفتند، می‌گوید: به‌طورکلی مشهد از نظر سرانه گالری‌و هنرهای تجسمی نسبت به جمعیتش وضعیت مناسبی ندارد و این سرانه

نسبت به سال‌های پیش حتی کمتر هم‌شده‌است؛ چون بخش خصوصی که قبل از گالری‌ها فعالیت می‌کرد، کوچک‌تر شده‌است. گالری‌داری اگر با اقتصاد هنر پیوند نخورد، بخش خصوصی انگیزه لازم را برای فعالیت نخواهد داشت. خیلی از هنرمندان درجه یک به‌دلیل بازار خوب گالری‌های تهران علاقه‌مندند کارهایشان را در گالری‌های معتبر تهران عرضه کنند، چون می‌بینند که گالری‌های شهرستان پتانسیل گردش اقتصادی را ندارند؛ بنابراین در آن دوره شاید برای کمک به افزایش سرانه فضایی هنری، کاربری این سالن‌ها از اداری به‌هنری عوض شد. قبل از آن هم بخشی از آن فضا به کارگاه‌های ساخت و نمایش آثار هنری جامعه هنرمندان اختصاص داشت. او ادامه می‌دهد: اما نبود پشتیبانی‌های ستادی برای ترمیم و بهسازی ساختمان یک موضوع مهم بود. اختصاص هزینه برای این موارد به این دلیل که انتفاع مالی نداشت، به‌کندی انجام می‌گرفت. همواره نیز به این هزینه‌ها به نسبت بهره‌وری آن انتقاد وجود داشت و این سؤال مطرح می‌شد که آیا نمی‌شود از این فضاها استفاده بهینه‌تری کرد؟ خوش‌مسیر نبودن مکان گالری به‌گونه‌ای که از زیست‌بوم هنر در مشهد جدا افتاده محسوب می‌شد- نیز به این وضعیت دامن زده بود.

- فرهنگ‌سرا به جای نگارخانه**

با اینکه اکنون این دو نگارخانه تقریباً از چرخه گالری‌های مشهد خارج شده‌اند، آن‌چنان‌که رئیس اداره هنری و تبلیغات فرهنگی معاونت فرهنگی هنری شهرداری مشهد می‌گوید، قرار است استفاده بهینه‌تری از آن‌ها شود. مسافری در این باره می‌گوید: اکنون نگارخانه‌استاد ترمه‌چی با عنوان فرهنگ‌سرای رایانو در حوزه سرانه و هنر برای نوجوانان فعالیت می‌کند. فرهنگ‌سرای رایانو به دنبال این است که زمینه مشارکت نوجوانان را در عرصه شهر در زمینه هنر و رسانه افزایش دهد. این فرهنگ‌سرا از ابتدای سال ۱۴۰۲ با عضوگیری از مداخلین به‌صورت جدی تر فعالیت خود را آغاز کرد و برگزاری ورک‌شاپ و کار عملی در زمینه هنرهای شهری مانند نقاشی دیواری از جمله کارهایی است که انجام می‌دهد. نگارخانه سلطانعلی مشهدی هم به دبیرخانه دائمی هنرهای شهری و هنرهای مردمی تبدیل شده و قرار است با برگزاری ورک‌شاپ و ارائه خدمات علمی و محتوایی به جامعه هنری، فضای تعامل هنرمندان هنرهای شهری با یکدیگر را فراهم کند. در این گالری هنوز کارهای عمرانی انجام نشده‌است و امیدواریم ۲۲ بهمن دبیرخانه دائم هنرهای شهری و هنرهای مردمی در آن به‌بهره‌برداری برسد. او می‌گوید: در واقع مدیریت شهری به این جمع‌بندی رسیده‌است که اگر این دو موضوع را پیگیری کرد، جامعه هنرمندان بیشتر منتفع می‌شود و بهتر است گالری‌داری را به افراد حرفه‌ای در بیرون مجموعه واگذار کند. طبقه سوم نگارخانه شهر هم به روابط عمومی واگذار شد.

او ادامه می‌دهد: با این‌حال شهرداری از راه‌اندازی یک

گالری در منطقه ۱۰ در سال ۱۴۰۱ حمایت کرده‌است. فرایند عمرانی بازسازی و تجهیز ساختمانی در بوستان نیلوفرآبی برای تبدیل شدن به یک گالری برای هنرمندان در حال انجام است. این مرکز زیر نظر شهرداری منطقه و با هیئت‌مدیره‌ای از هنرمندان بومی منطقه مدیریت خواهد شد. این ساختمان احتمالاً در نیمه دوم سال ۱۴۰۲ به بهره‌برداری می‌رسد، هم‌زمان طی تفاهمی با اداره کل فرهنگ و ارشاد اسلامی در بازسازی نگارخانه میرک همکاری می‌کند تا این فضا نیز به شمار گالری‌های فعال مشهد بازگردد.

- فعالیت نگارخانه و دبیرخانه دائمی هنرهای شهری با هم**

با وجود آنچه رئیس اداره هنری و تبلیغات فرهنگی معاونت فرهنگی هنری شهرداری مشهد درباره گالری سلطانعلی مشهدی می‌گوید، معاون فرهنگی و هنری سازمان فرهنگی و اجتماعی شهرداری بر ادامه فعالیت این گالری با رویکرد قبلی و بعد از بازسازی تأکید دارد. یوسف اسماعیل زاده می‌گوید: نگارخانه سلطانعلی مشهدی مدتی به‌صورت موقت در اختیار بخش اداری قرار داشت، ولی اکنون دوباره به‌ما بازگردانده شده و قرار است کاربری سابق خودش را ادامه دهد. البته هم‌زمان دبیرخانه هنرهای شهری مشهد هم در آنجا مستقر می‌شود.

او ادامه می‌دهد: از ابتدا هم آنجا گالری صرف نبوده است، فضایی بوده که شهرداری به‌صورت موقت آن را گالری کرده‌است وگرنه اصل کاربری آن فضا مربوط به فعالیت‌های هنری شهرداری بود که برای فعالیت‌های استقبال از بهار، تحول مدیریت هنری شده بود و مجموعه‌های کارگاهی هنری در آن فعالیت می‌کردند. در کنار این فعالیت‌ها نمایشگاه هم در آن برگزار می‌شد. الان نیز قرار است دوباره به رویکرد سابق خود برگردد. یعنی در کنار این فعالیت‌ها برگزاری نمایشگاه هم داشته باشد. اسماعیل زاده تأکید می‌کند: طبق روال قبل هنرمندان می‌توانند برای برگزاری نمایشگاه‌های خود به‌ما مراجعه‌کنند و ما بر طبق ضوابط اداره کل فرهنگ و ارشاد اسلامی و مدیریت هنری شهرداری این فضا را در اختیارشان می‌گذاریم.

- گالری‌های سازمانی برون‌سپاری شوند**

در ادامه این گزارش به سراغ هنرمندی رقتیم که سابقه برگزاری چندین نمایشگاه‌ا در نگارخانه‌های شهرداری دارد. امین ابراهیمی از عکاسان شناخته‌شده مشهدی است که نمایشگاه‌های متعددی در دوره رونق نگارخانه‌های استاد ترمه چی و سلطانعلی مشهدی برگزار کرده و شاهد نمایشگاه‌های شاگردان و همکارانش نیز در این گالری‌ها بوده‌است. به نظر او

محمد جواد عزتی

پژوهشگر مطالعات فرهنگی

مواردی برای حرفه گالری‌داری لازم است که در نگارخانه‌های دولتی به‌طورکلی انجام نمی‌شود. مواردی مثل اینکه گالری‌دارها، هنرمندان را از یک سو و دستداران و خریداران هنر را از سوی دیگر با ترفندهای استاندارد جذب می‌کنند و گالری‌های دولتی معمولاً در این زمینه ضعف دارند. او می‌گوید: به‌ترت است بگویم اطلاعاتی در این‌موارد ندارند. شخصی که مدیر گالری دولتی می‌شود، گالری‌داری را یک کار اداری می‌بیند. به نظر او راه حل، برون‌سپاری گالری‌های دولتی است به بهره‌بردارانی که خودشان هنرمند یا آشنا به کار گالری‌داری باشند. ابراهیمی گالری‌های خصوصی را نمونه‌های بهتری از گالری‌های حرفه‌ای در مشهد می‌داند و می‌گوید: این گالری‌ها خیلی خوب دارند کار می‌کنند، چون می‌خواهند چرخ گالری‌شان بچرخد. از این نظر سطح گالری‌های مشهد نسبت به دیگر شهرستان‌ها بالاتر است، چون هم هنرمند در رشته‌های مختلف زیاد دارد و هم هنردوست و کسانی که دغدغه خرید آثار هنری را دارند. او ادامه می‌دهد: برگزاری نمایشگاه برای یک هنرمند کار سختی است، وقت و انرژی و سال‌ها تجربه‌اش را باید بگذارد. خیلی از هنرمندان مشهدی علاقه‌مندند که در گالری‌های شهرداری نمایشگاه داشته باشند، ولی به این شرط که علاوه بر موارد گفته‌شده، نمایشگاه هر هفته فعال باشد، نه اینکه

یک هفته نمایشگاه مناسبیتی داشته باشد و بعد تا ماه‌ها بعد هیچ نمایشگاهی در آن برگزار نشود و همه یادشان برسد که چنین گالری‌ای در شهر وجود دارد.

- هزینه بگیرند ولی خدمات بدهند**

راه حل دیگری که او پیشنهاد می‌دهد این است که گالری‌های سازمانی به‌ازای برگزاری نمایشگاه از هنرمندان هزینه بگیرند (البته نه ارقامی مانند آنچه گالری‌های خصوصی می‌گیرند) و در عوض استاندارهای خود را افزایش دهند. او می‌گوید: هنرمند راضی به پرداخت هزینه می‌شود اگر بداند در قبال هزینه‌ای که می‌دهد، پوسترش پخش می‌شود، آن سازمان به جامعه هنری پیامک می‌زند، در شهر تبلیغات می‌کند (که شهرداری به این تبلیغات دسترسی دارد)، در آماده‌سازی آثار مانند تهیه قاب و چاپ عکس (در عکاسی و گرافیک) به‌او کمک می‌شود، استانداردهای فیزیکی سالن مانند نور افزایش می‌یابد، هیئت انتخابی برای پذیرش هنرمندان وجود دارد و مواردی از این دست. وقتی من می‌خواهم نمایشگاهی از آثارم را در یک گالری برگزار کنم، به سیستم نور و تهویه گالری، نظافت و پذیرایی آن، ساعات ورود و خروج به آن و اینکه همیشه یک نفر در آن برای پاسخگویی حضور داشته باشد توجه می‌کنم. مجموع این‌ها هزینه دارد.

واگرایی و تقلیل درک سیاست‌گذارانه در توسعه نگارخانه‌ها

محمد جواد عزتی

پژوهشگر مطالعات فرهنگی

است محیط و فضای زیست انسان، بستر تحقق این امر مهم قرار گیرد. آشکارا هنر زمانی اثرگذاری پیوسته و دائم خواهد داشت که همواره و بدون فاصله در تعامل و رابطه با اعضای جامعه باشد.

امروز زیست شهری و تحولات شغلی و نقش‌های اجتماعی وضعیتی را فراهم‌آورده‌است که اعضای جامعه بیشترین اوقات خویش را در همین محیط‌های گوناگون و رنگارنگ شهری سپری می‌کنند. از این رو مهم‌ترین فضا برای سامان دادن هنر و در معرض قرار دادن آن همین محیط‌های شهری است. در واقع عرضه‌شدن هنرهای گوناگون در شهر اصلی است که باید به آن توجه کرد و برای آن ایده‌ها و برنامه‌هایی طراحی کرد. مبلمان شهری، بهره‌بردن از نمایش در فضاهای شهری و مواردی از این دست نمونه‌هایی هستند که باید به‌آن‌ها توجه جدی کرد. در شرایطی که امروز هنر به‌خودی‌خود چندان در خانه‌های ما راه ندارد، نیازمند این هستیم که مدیران و راهبران اجرایی، زمینه‌ای فراهم آورند تا در معرض هنرهای گوناگون قرار بگیریم. هنرهای تجسمی یکی از اصیل‌ترین و کهن‌ترین شاخه‌های هنری هستند که همواره در درازنای تاریخ با انسان همراه بوده‌اند. هنرهای تجسمی همچون نقاشی در جامعه امروز ما هنرهایی خاص و شاید گران‌قیمت به‌نظر می‌رسند و به‌همین دلیل با عموم مردم رابطه برقرار نمی‌کنند. راهکار حل

این مشکل آشنا کردن مردم با این آثار است تا در کام‌های بعدی بتوان هنرهای تجسمی را به درون خانه و زندگی مردم هدایت کرد. نگارخانه‌ها مهم‌ترین و تخصصی‌ترین فضا برای ارائه و نمایش آثار تجسمی برای مردم هستند. حقیقت این است که نگارخانه‌ها براساس تعریف و قانون فضایی برای ارائه و فروش آثار هنرهای تجسمی به‌مردم هستند، اما به‌دلیل ناآشنایی مورد اشاره و مباحث اقتصادی سنگین، معمولاً افراد حقیقی و سرمایه‌گذاران میل و رغبتی برای ورود به این عرصه ندارند؛ زیرا عملاً توان اداره و نگهداری از یک نگارخانه و پرداخت هزینه‌های آن را به‌دلیل مطمئن نبودن از بازگشت مالی- ندارند. در چنین شرایطی حتی ممکن است برخی سرمایه‌گذاران و فعالان این حوزه برای جبران مشکلات مالی از حوزه تخصصی فعالیت خویش خارج شوند که این مسئله در نهایت کارکرد نگارخانه را زیر سؤال خواهد برد.

اکنون در چنین شرایطی با توجه به بایستگی که اهمیت اصل موضوع، واجب‌است نهادهای دولتی و حاکمیتی به میدان آیند و این خلأ جدی را برطرف کنند، تأسیس فضاهای نگارخانه‌ای و زمینه‌سازی برای ارائه آثار هنرهای تجسمی به مردم یکی از وظایف امروز نهادهای دولتی است. امروز تنها نهاد دولت است که امکان و قدرت جانمایی و ساخت و تأسیس یک نگارخانه استاندارد، برپایی نمایشگاه‌های باشکوه، اطلاع‌رسانی مناسب به

مخاطب و فضاسازی برای حضور ایشان و همکاری و تعامل با بخش دولتی و خصوصی برای خرید آثار را دارد. امروز برخی نهادها همچون شهرداری و اداره فرهنگ و ارشاد اسلامی یا دیگر دستگاه‌ها صاحب برخی نگارخانه‌ها در شهر هستند، اما متأسفانه برنامه‌ریزی و سیاست‌گذاری کلان برای فعال‌سازی آن‌ها و تحقق حضور گسترده مردم و زمینه‌سازی ارتقای ارزش‌های فرهنگی به‌وسیله آن‌ها صورت نمی‌گیرد. حتی در مواردی شاهدیم که برخی از این نگارخانه‌ها رو به تعطیلی‌اند یا هیچ فعالیتی ندارند.

اتفاقاً بر اساس رویکرد عدالت توزیعی، وسعت شهر مشهد مقدس و جمعیت عظیم مجاوران و انبوه زائران ایرانی و غیر ایرانی نیاز به توسعه نگارخانه‌ها در این شهر بیش از هر شهر دیگری است. به نظر می‌رسد در زمینه سیاست‌گذاری و اولویت‌های فرهنگی در نهادهایی چون شهرداری از یک سو دچار مشکل هستیم و از دیگر سو با خلأ هماهنگی و برنامه‌ریزی میان دستگاه‌هایی که امکان فعال شدن در این بخش را دارند، مواجه هستیم. حال آنکه ورود هدفمند شهرداری و دیگر نهادهای برخوردار از اعتبارات ملی در ساخت و تسهیل توسعه نگارخانه‌ها، فرصتی بی‌نظیر برای ارتقا و نشر فرهنگ زیارت خواهد بود که آن‌شاء... با همت و کوشش مدیران دغدغه‌مند به نتیجه خواهد رسید.

ایستگاه خبر

یادی از استاد سرآهنگ در سینما هویزه مشهد

مراسم بزرگداشت استاد محمد حسین سرآهنگ، چهره تأثیرگذار حوزه موسیقی و ادبیات در افغانستان و شبه قاره هند، هم‌زمان با یکصدوپنجاهمین سالگرد تولد این هنرمند، به همت دفتر فارسی زبانان حوزه هنری و با مشارکت

بنیاد امیرخسرو بلخی در پردیس سینمایی هویزه مشهد برگزار شد. محمدحسین سرآهنگ خواننده و موسیقی‌دان صاحب‌نام افغانستانی است که در موسیقی به سبک کلاسیک در زمان خودش بی‌مانند بود و به «سرتاج موسیقی» شهرت داشت.

- هنر جلاخوش شراکات ایران و افغانستان است**

مجید عسکری، مسئول حوزه‌هنری مشهد، در این مراسم با اشاره به همبستگی دو کشور ایران و افغانستان گفت: اصلی‌ترین محور همکاری برادران افغانستانی و ایرانی هنر است. قطعاً هنر است که این اشتراکات را بیش از گذشته جلا می‌بخشد. مانیز در حوزه‌هنری پذیرای بسیاری از هنرمندان افغانستانی و هم‌زبان خود هستیم که در رشته‌هایی مثل شعر، ادبیات، داستان، موسیقی، نمایش و سینما مشغول به فعالیت هستند. او با تأکید بر اهمیت همکاری هنری بین مهاجران افغانستانی و ایرانی افزود: سرمایه‌این هنرمندان جناب آقای محمد کاظمی است و من از جوانی شعر را با اشعار همین استاد عزیز شناختم.

- موسیقی اصیل خراسان همیشه اندوهی در خود دارد**

در ادامه این مراسم ابوطالب مظفری، شاعر و نویسنده اهل افغانستان، با اشاره به یک رباعی از ابولقاسم ابولحیل: «سرتا سر دشت خاوران سنگی نیست/ کز خون دل و دیده بر او رنگی نیست...» گفت: این رباعی سرنوشت خراسان بزرگ را در طول تاریخ نشان می‌دهد. وی افزود: خراسان به‌دلیل موقعیت جغرافیایی ویژه‌اش در طول تاریخ محل کشته‌ها، اندوه و رنج‌های بسیاری بوده‌است. اگر تاریخ خون‌بار خراسان را مطالعه کنید، متوجه می‌شوید که هیچ‌وقت خالی از مصیبت نبوده‌است. این پژوهشگر افغانستانی تأکید کرد: تاریخ خون‌بار خراسان به شعر و موسیقی هم سرریز شده‌است؛ زیرا حجم شعرهای غمگین ما بیشتر از شعرهای شاد ماست و در موسیقی نیز همین‌طور است. موسیقی اصیل خراسان همیشه اندوهی در خود دارد. او درباره نیاز ما به موسیقی بیشتر از سایر کشورها یادآور شد: ما بیش از دیگر ملت‌ها به اندوه گرفتاریم. ما بیشتر از دیگر کشورها به شادی و به موسیقی نیازمندیم. در ادامه این مراسم صفدر توکلی، از نوازندگان چیره‌دست سه‌تار، نیز شعری در باب هجران وطن خواند. همچنین محمد کاظم کاظمی، شاعر ویدل شناس، در باره زندگی و شناخت بیشتر استاد سرآهنگ سخنرانی کرد. در پایان این مراسم نیز بعد از اجرای طبله‌نوازی گروه موسیقی امیرخسرو بلخی از تعدادی از هنرمندان مهاجر در عرصه موسیقی سنتی افغانستان تقدیر شد.

چارسوق هنر

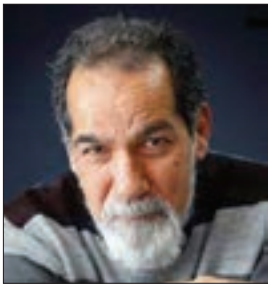
اکران مردمی «کت چرمی» با حضور جواد عز تی

فیلم سینمایی «کت چرمی» با حضور جواد عزتی چهارشنبه، ۲۱ تیر، ساعت ۱۷ در پردیس سینمایی هویزه، ساعت ۱۹ در پردیس سینمایی پارک‌بازار و ساعت ۲۱ در پردیس سینمایی اطلس مشهد اکران خواهد شد.

«کت چرمی» با بازی جواد عزتی و صابر ابر سال قبل در جشنواره فیلم فجر رونمایی شد و در خلاصه داستان آن آمده است: «گاهی وقت‌ها باید بین مودن و رفتن، مردن رو انتخاب کرد....» گلاره عباسی، پانته‌آ پناهی‌ها، ستاره پسیانی و عباس جمشیدی‌فر از دیگر بازیگران «کت چرمی» هستند.

سعید سهیلی پروانه ساخت گرفت

سعید سهیلی، سینماگر مشهدی، برای ساخت فیلم سینمایی «پول‌پارتی» به‌تهیه‌کنندگی و کارگردانی خودش و نویسندگی حسام سامری زاده‌مقدم، پروانه گرفت. فیلم‌نامه‌های «ساعت ۶ صبح» به کارگردانی مهران مدیری، «سینما مولون

روژه» به کارگردانی و نویسندگی کیوان علی محمدی و علی اکبر حیدری، «ساعت عاشقی» به تهیه‌کنندگی و کارگردانی داود محمدی شلمانی، «لیث» به کارگردانی و نویسندگی محمود دینی و آن‌دو، به کارگردانی مرتضی رحیمی‌نیتیم، در جلسه اخیر شورای صدور پروانه ساخت آثار سینمایی موافقت این شورا را اخذ کردند.

اکران «بی‌مادر» از ۱۱ مرداد در سینماها

فیلم سینمایی «بی‌مادر» به کارگردانی مرتضی فاطمی و تهیه‌کنندگی محمدرضا مصباح و علی اوجی از ۱۱ مرداد با شعار «بی‌گانه‌ی کم‌گانه‌ی نیست» در سینماهای کشور اکران خواهد شد. در این فیلم بازیگرانی همچون امیر آقایی، پردیس

پورعابدینی، پژمان جمشیدی و میترا حجار ایفای نقش کرده‌اند. فیلم سینمایی «بی‌مادر» طی یک سال گذشته در جشنواره‌های خارجی حضور پررنگی داشته و توانسته است چهار جایزه جهانی دریافت کند که سه جایزه به عنوان بهترین فیلم و یک جایزه هم به عنوان بهترین کارگردان است.